

JAIME SILES

**MERÁNIDES EL FRIGIO /
MERÁNIDES FRIGIANUL**

TRADUCERE ȘI PREZENTARE:
EUGEN DORCESCU

Eurostampa

MERÁNIDES EL FRIGIO/
MERÁNIDES FRIGIANUL

Poemas/ Poeme

JAIME SILES

**MERÁNIDES EL FRIGIO/
MERÁNIDES FRIGIANUL**

Poemas/ Poeme

*Traducere și Presentare:
Eugen Dorcescu*

Editura *urostampa*

Timișoara, 2023

© - Pentru textul spaniol: Jaime Siles.

© - Pentru textul românesc: Eugen Dorcescu.

Coperta a IV-a: JAIME SILES.

Aula de Poesía de la Universidad de Valencia.

Foto: Miguel Lorenzo.

Coperta: Mihaela Gruber.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILES, JAIME

Meránides el frigio : poemas = Meránides frigianul :
poeme / Jaime Siles ; trad. și prezentare: Eugen Dorcescu. -
Timișoara : Eurostampa, 2023
ISBN 978-606-32-1311-3

I. Dorcescu, Eugen (trad., prezentare)

821.134.2

Editura Eurostampa

Timișoara, Bd. Revoluției din 1989 nr. 26

Tel.: 0256-204816

edituraeurostampa@gmail.com

office@eurostampa.ro

www.eurostampa.ro

Tipărit la Eurostampa

UN TITAN

Personalitate uriașă, de factură renașcentistă, JAIME SILES (n. Valencia, 1951) este profesor, om de știință, poet, eseist, traducător, foarte bine cunoscut și recunoscut în lumea literar-artistică și academică din Europa și dincolo de granițele ei. Poezia sa, de un extraordinar rafinament al expresiei, explorează acele adâncimi ale Ființei unde impermanența și dihotomiile se sting și unde eului i se revelează esența, altfel spus: grandoarea indicibilă și neclintită a Vacuității (sp. *Nada*).

*

Doctor în Filologie Clasică la Universitatea din Salamanca.

Bursier al Fundației Juan March, cu studii aprofundate la Universitatea din Tübingen, sub conducerea lui Antonio Tovar. Ulterior, cercetător cu contract în Departamentul de Lingvistică al Universității din Colonia, unde a colaborat cu Jürgen Untermann la *Monumenta Linguarum Hispanicarum*. Între 1976 și 1980, profesor de Filologie Latină la Universitatea din Salamanca;

între 1980 și 1982, prin concurs, la cea din Alcalá de Henares. În 1983, a obținut catedra de Filologie Latină a Universității din La Laguna (Tenerife). În același an, a fost numit Director al Institutului Spaniol al Culturii din Viena și Atașat Cultural la Ambasada Spaniei în Austria, funcție ce s-a încheiat – la propria cerere – în noiembrie 1990. Profesor Onorific al Universității din Viena (1984 - 1986); *Gastprofessor* al Universității din Graz (1985); *Gastprofessor* la Universitatea din Salzburg (1986); *Visiting Professor* al Universității din Madison-Wisconsin (1989); Profesor Visitante al Universității din Bérgamo (1990); Profesor la Universitatea din Berna (1990 și 1991); *Ordentlicher Professor* al Universității St. Gallen (1989 - 2002), la a cărei Facultate de Științe și de Cultură a fost Decan (1997 - 1998); Profesor Visitante la Universitatea din Turín (1996); Profesor Visitante la Universitatea din Geneva (2000 - 2001 și 2011 - 2012); Profesor Invitat la École Normale Supérieure din Lyon (2011), la Universitatea Blaise Pascal din Clermont-Ferrand (2012), la Universitatea din Orléans (2013) și la Universitatea Marne - La Vallée (2014). Profesor de Filologie Latină la Universitatea din Valencia. A fost Președinte al Societății Spaniole de Studii Clasice (2008 - 2016), Director al Aulei de Studii Clasice a Institutului Alfonso El Magnánimo din Valencia și Director al Departamentului de Filologie Clasică de la Universitatea din Valencia. A fost Secretar de Redacție la *Revista de Occidente* și Consilier Cultural

în Reprezentanța Permanentă a Spaniei la ONU. În 1973, a obținut *Premio Ocnos*; în 1983, *Premio de la Crítica de País Valenciano* și *Premio de la Crítica Nacional*; în 1989, *Premio Internacional Loewe de Poesía* și, în 1998, *Premio Internacional Generación del 27*. În anul 2003, a fost distins cu *Premio Teresa de Ávila* și, în 2004, cu *Premio bienal de las Letras Valencianas*, acordate ambele întregii sale opere. A primit, de asemenea, *Premio Nacional de Poesía José Hierro*, în 2008, *Premio Internacional de Poesía Ciudad de Torrevieja*, tot în 2008, și *Premio Tiflos*, 2009, *Premio Extraordinario de Bachillerato* (1967), *Premio Extraordinario de Licenciatura* (1973) și *Premio Extraordinario de Doctorado* (1976). A fost distins cu *Encomienda de la Orden del Mérito Civil* (23 iunie 1990), cu la *Gran Cruz de Honor* pentru servicii aduse Republicii Austria (1991) și cu *Medalla de Plata de la Emigración* (2003). Académico de Número de la Real Academia de Cultura Valenciana, Académico Correspondiente de la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos (2001) și Académico Correspondiente de la Real Academia de la Historia (2005). În 2013, Municipality Valencia l-a numit *Hijo Predilecto de la Ciudad* și Universitatea din Clermont-Ferrand i-a acordat titlul de *Doctor honoris causa*. Alte premii importante: 2017: Premio Andrés Bello al conjunto de su obra; 2018: XXVIII Premio Internacional de Poesía Jaime Gil de Biedma por Galería de rara antigüedad; 2019: Premio de

la Asociación de Críticos Literarios de la Comunidad Valenciana; 2019: Premio Nacional UNESCO etc. etc.

În calitate de cercetător multidisciplinar, a lucrat în diverse domenii, precum epigrafia prelatină din Peninsula Iberică, poezia clasică greco-latină, poezia și pictura spaniolă din Secolul de Aur, poezia europeană și hispanoamericană contemporană, relațiile dintre scriitură și pictură din Antichitatea Clasică până în zilele noastre, teoria și istoria traducerii. A tradus teatru, poezie, roman și eseu din nouă limbi (greaca clasică, latină, greaca modernă, franceză, italiană, catalană, portugheză, engleză și germană).

Este autor a peste 36 de cărți de poeme – multe dintre ele traduse în alte limbi; 14 cărți de eseu și cercetare; 20 de traduceri; 9 ediții; 144 articole științifice; 26 prefețe; peste o mie de recenzii de carte. *Ex ungue leonem!*

Eugen Dorcescu

Ritornello

Nada hay en mí, sino esos horizontes
que alguien dormido contempla desde un mar:
desde otro mar, que acaso ya no existe.

Ritornello

*Nimic nu este-n mine, doar acele orizonturi
pe care cineva adormit le contemplă de pe țărmul unei mări:
al unei alte mări, care poate nici nu mai există.*

Silencio

Equilibrio de luz

en el sosiego.

Mínima tromba.

Ensoñación. Quietud.

Todo:

un espacio sin voz

hacia lo hondo oculto.

Tăcere

Echilibrul luminii

în marele calm.

O minimă trombă.

Reverie. Liniște.

Totul:

un spațiu fără strigăt

spre adâncul ascuns.

Naturaleza

Y si, pronto, tú, naturaleza,
entre pliegues de piedra me mirases
y no pudiera ser yo, sino tu música,
en los mismos instantes que dura una verdad;
una verdad que pasa por un cuerpo
abriéndole a los ojos todas sus superficies
para dejar de ser lo sido cada día,
para dejar de ser una verdad,
qué transparencia en la quietud del fondo.

Natura

*Și dacă, fără ezitare, tu, natură,
dintre falduri de piatră mă vei fi privit
și nu era cu puțință să fiu eu însumi, ci muzica ta,
în chiar acele clipe cât durează un adevăr;
un adevăr ce trece printr-un trup
deschizând privirilor toate suprafețele sale
ca să înceteze a fi în fiecare zi fiindul,
ca să înceteze a fi un adevăr...
o, ce transparență în liniștea esenței.*

Grafemas

El dibujo sonoro de la línea
es anterior al tiempo de lo blanco.

El tiempo de la línea
— como el espacio y el ritmo de la página —
es anterior al ritmo del color.

El espacio y el tiempo de la línea
son interiores al blanco de la página.

Cuerpo textuado, la escritura
es un ritmo de espacios de color:
de blanco sobre negro,
de negro sobre blanco
en el espacio en blanco de la línea,
en el espacio en blanco de la página,
en el espacio en blanco del color.

Grafeme

*Desenul sonor al liniei
este înainte de vremea albului.*

*vremea liniei
— ca și spațiul și ritmul paginii —
este anterioară ritmului culorii.*

*Spațiul și timpul liniei
sunt lăuntrice albului paginii.*

*Corp textuat, scriitura
este un ritm de spații de culoare:
de alb pe negru,
de negru pe alb
în spațiul alb al liniei,
în spațiul alb al paginii,
în spațiul alb al culorii.*

La escritura es un ritmo anterior a ese cuerpo,
interior a ese espacio.

La escritura del negro sobre el blanco
sólo conoce un signo:
el invisible blanco
del color.

*Scriitura este un ritm anterior acelu corp,
interior acelu spațiu.*

*Scrierea negru pe alb
cunoaște doar un semn:
albul invizibil
al culorii*

Hacia la página

Húmedas, ígneas, líquidas,
lejanas voces que resbalabais por el vértigo
con sonrisa mirífica y acuática.

Frías, fúlgidas, férvidas, selváticas
voces que me borrabais del idioma
la memoria marina de las algas.

Ácronas, créticas, crípticas, cromáticas
voces que conjurabais en la lengua
el lenguaje, el mundo, la palabra.

Voces sin signos, voces sin perfiles,
voces en el vivir visualizadas,
ponedme la pasión de poseeros
en el papel preciso de la página.

Spre pagină

*Umede, înfocate, lichide,
îndepărtate voci, ce alunecați vertiginos
cu un surâs mirific și acvatic.*

*Reci, strălucitoare, fierbinți, sălbatic
voci, care-mi ștergeați din limbaj
memoria marină a algelor.*

*Acrone, cretane, criptice, cromatice
voci, ce exorcizați în grai
limbajul, lumea, cuvântul.*

*Voci fără semne, voci fără profiluri,
voci ce trăiți vizualizate,
așezați-mi dorința de a vă stăpâni
pe chiar hârtia clară a paginii.*

Ipsa, sed altera; altera, sed ipsa

Todo discurso es circunferencia
del discurso, que siempre es referencia
a la lengua que ese discurso es.

De manera que toda referencia
al discurso será circunferencia
del discurso en que esa lengua es.

Ipsa, sed altera; altera, sed ipsa

*Orice discurs este circumferința
discursului, care este întotdeauna o referință
la limba ce este acel discurs.*

*Încât orice referință
la discurs va fi circumferința
discursului în care se află acea limbă.*

Bampo

Hay en el agua nubes
y hojas de cilantro.
Y, como en los veranos
de mi infancia,
el aire huele a hollín.
Bajo su lenta bóveda
rosas y tuyas forman
un transparente
centro geométrico
y su color me llega,
más que en la vista,
con la respiración.
Aspiro el loto
de roja lava nívea
y sé que un día
de hace varios siglos
estaba, estuve
estaré aquí.

Bampo

În apă sunt nori
și frunze de coriandru.
Și, ca în verile
copilăriei mele,
aerul miroase a funingine.
Sub bolta lui lentă
trandafirii și tuia formează
un transparent
centru geometric,
iar culoarea lui ajunge la mine,
mai degrabă decât prin văz,
odată cu respirația.
Aspir lotusul
de lavă roșie înzăpezită
și știu că într-o zi
cu câteva secole în urmă
eram, am fost,
voi fi aici.

El corazón del agua

Remos, mareas, olas.

Un murmullo impreciso perpetúa
la oculta faz del imposible aliento.

Una gota de sal disuelta llama
sobre un pecho pretérito
buscándote.

Un párpado de luces diminutas
donde tus dedos tocan el azogue.

Un latido oxidado que penetra
y lame y teje y corta claridades.

Sólo existir perdido
donde el agua
multiplica su rostro en otras ondas...

Inima apei

Vâsle, marea, valuri.

*Un murmur incert perpetuează
ascunsul chip al suflului imposibil.*

*O picătură de sare dizolvată sună
pe un piept ce a trecut
căutându-te.*

*O pleoapă de lumini minuscule
unde degetele tale ating argintul viu.*

*Un puls oxidat ce pătrunde
și linge și țese și taie clarități.*

*Doar să exiști pierdut
acolo unde apa
își înmulțește în alte valuri chipul...*

Daimon Atopon

A Marifé y Pepe Piera

I

Se te puede buscar bajo un ciprés de espuma,
en los dedos del aire, metálico del sueño,
en un volcán de pájaros incendiados de nieve
o en las olas sin voz de los peces de plata.

Te ocultas en los ríos,
en las hojas de piedra,
en las lunas heladas.
Vives tras de las venas,
al borde de los dientes,
invisible en la sangre, desnuda, de la aurora.

Daimon Atopon

Lui Marifé și Pepe Piera

I

*Poți fi căutat sub un chiparos de spumă,
în degetele aerului metalic din vis,
într-un vulcan de păsări incendiate de zăpadă
sau în valurile fără glas ale peștilor de argint.*

*Te ascunzi în râuri,
în frunzele de piatră,
în aștrii selenari înghețați.
Trăiești dincolo de vene,
la marginea dinților,
invizibil în sângele nud al aurorei.*

Te he visto muchas veces arder en los cristales,
saltar en las pupilas,
consumirte en los ecos de un abismo
innombrable.

Tu sombra me dio luz,
acarició mi frente,
se hizo cuerpo en mi boca.
Y tu mirada quema, relámpago de hielo,
humo en las cejas,
lava.

*Te-am văzut de multe ori arzând în cristale,
tresărind în pupile,
consumându-te în ecourile unui abis nenumit.*

*Umbra ta mi-a dat lumină,
mi-a mângâiat fruntea,
s-a făcut corp în gura mea.
Și privirea ta arde, fulger de gheață,
fum în sprâncene,
lavă.*

II

Árbol de olvido, tú,
cuerpo incesante,
paloma suspendida sobre el vértigo.

Hay una sal azul tras de tus cejas,
un mar de abierto fuego en tus mejillas
y un tic-tac indecible que me lleva
hasta un profundo dios hecho de espuma.

II

*Arbore al uitării, tu,
trup neîntrerupt,
porumbel suspendat deasupra bulboanei.*

*E o sare albastră dincolo de sprâncenele tale,
o mare de foc deschis în obrajii tăi
și un tic-tac indicibil, ce mă duce
până la un zeu profund, clădit din spumă.*

Y es otear el aire,
arañar el misterio,
acuchillar la sombra.

Y te voy descubriendo,
metálica mujer, entre el espino:
un murmullo de sangre transparente
en el rostro perdido del silencio.

*E ca și cum ai cerceta aerul,
ca și cum ai zgâria misterul,
ca și cum ai înjunghia umbra.*

*Te voi descoperi,
femeie metalică, între spini:
un murmur de sânge transparent
pe chipul pierdut al tăcerii.*

III

Por ti la luz asciende a mediodía,
arena prolongada hasta mis labios,
hilo de tierra ardiente y presurosa
donde el espacio brota mas intenso.

Es un géiser de espuma,
de interrumpida lava,
de paloma incompleta
que multiplica el aire en dimensión de voces.

Todo es música, nota, diapasón.
Hasta los cuerpos, en la nada, suenan.

III

*Prin tine lumina urcă în amiază,
nisip prelungit până la buzele mele,
fir de pământ arzător și grăbit
unde spațiul răsare mai intens.*

*E un gheizer de spumă,
de lavă întreruptă,
de porumbel incomplet,
ce multiplică aerul în dimensiunea vocilor.*

*Totul e muzică, notă, diapazon.
Până și trupurile, în nimic, sună.*

Interiores

I

En el tacto interior de esas gaviotas
hay un eco de sombras que conduce
a una intemperie toda de cristal.

Lo que el aire levanta es su presencia
que, en un compás de luces, se diluye
hacia una abierta y sola identidad.

¡Qué profundo interior éste del aire,
cuyas formas modulan su no ser!

Interioare

I

*În tactilitatea lăuntrică a pescărușilor
se află un ecou de umbre ce conduce
la o intemperie de cristal.*

*Ceea ce aerul ridică este propria-i prezență
care, într-un ritm de lumini, se diluează
spre o deschisă și singură identitate.*

*Cât de profund este acest lăuntru al aerului,
ale cărui forme îi modulează neființa!*

Hypnos y Thanatos

Para Mario Hernández

Thanatos.- Por mí el silencio con sonido rompe
los latidos, los cráneos, las frentes
y en un agua de mármol los cuerpos
se transforman
en permanencia vítrea y en tránsito.

Hypnos.- Tú y el silencio sois un nombre,
una palabra que nada atrás encierra,
pues qué, de quién, en dónde ha sido nada
y nada ha sido de qué, de quién, en dónde.

Hypnos și Thanatos

Lui Mario Hernández

*Thanatos: Prin mine, da, tăcerea cu scrâșnete destramă
bătăile de inimi, și frunțile, și cranii,
iar apa marmoree tot ce e trup
preschimbă
într-o nesticăciune vitroasă, trecătoare.*

*Hypnos: Tu și tăcerea sunteți atâta doar: un număr,
o vorbă ce nu-nchide în urma ei nimic,
fiindcă ce, al cui, și unde-a fost nimicul,
nimic a fost de-acela, de el, de undeva.*

Thanatos.- Y tú, sin más, eco de joven voz un día has sido,
torpe deseo que al mismo ser se enfrenta,
ebriedad que ansía lo que no fue y pudo
existir una vez, quizá, en la memoria.

Hypnos.- De la roca reviertenme los dardos
y contra mí, veloces, se eternizan.
Siento crecer de ti hasta mí las alas
que en movimiento duran
y en el tiempo.
Pero también existe otra presencia,
otro susurro lento y sigiloso.
Si fui de ti y contra mí me llevas,
contra ti y hacia mí, despacio yo
te traigo.

*Thanatos: Și tu, ecou de voce prea tânără fuseseși,
un dor greoi ce-ncearcă ființa să înfrunte,
beție ce tânjește după ce nu a fost,
după ce-a putut fi odată-n amintire.*

*Hypnos: Din stâncă, vai, săgețile-mi se-ntorc
și împotrivă-mi, iuți, se-nveșnesc.
Simt cum răsar, din tine până la mine, aripi
statornice-n mișcare
și-n vreme.
Dar mai există, iată, o prezență,
alt susur lent, discret.
Dac-am fugit de tine și-asupra-mi mă aduci,
la rândul meu, te trag spre mine și-mpotrivă-ți.*

Música de agua

El espacio
— debajo del espacio —
es la forma del agua
en Chantilly.

No tú, ni tu memoria.
Sólo el nombre
que tu lenguaje escribe
en tu silencio:

un idioma de agua
más allá de los signos.

Muzica apei

Spațiul

— dedesubtul spațiului —

este forma apei

în Chantilly.

Nu tu, nici memoria ta.

Doar numele,

de limbajul tău scris

pe tăcerea din tine:

un idiom de apă

dincolo de semne.

Espejo

Miro tu espejo
lleno de ojos grises.
La luz los arrebató.
Sólo el eco
puede llenar
de sombras
el cristal.

Oglinda

*Îți privesc oglinda
plină de ochi cenușii.
Lumina îi smulge.
Numai ecoul
poate să umple
cu umbre
cristalul.*

La tierra de la noche

La noche te escribe,
te transcribe,
te inventa.

Así,
sobre el papel,
lienzo tan sólo,
tiempo:
papel donde la noche
abriera solo
la tierra de su efigie,
la figura,
el cuerpo del que brotan
los invisibles signos.

Tărâmul nopții

*Noaptea te scrie,
te transcrie,
te inventează.*

*Așa,
ca pe hârtie,
o simplă pânză,
timpul:
precum o filă unde noaptea
ar dezghioca
pământul din priopria-i efigie,
chipul,
trupul său din care răsar
invizibile semne.*

La Tierra de la noche
la *Terra della Notte*,
terracota o destino
o escritura que inventa
lo distante de ti,
lo más allá de ti:
alfabeto nocturno de la nada.

*Tărâmul nopții,
la Terra della Notte,
teracotă ori destin
ori scriitură ce plăsmuiește
ceea ce e îndepărtat de tine,
ceea ce e dincolo de tine:
alfabet nocturn al nimicului.*

Ángulos muertos

I

Vivir al otro lado del poema
y no en la realidad, que es su reflejo.
Cruzar por esas calles
que al otro lado de la vida están.
Mirar sus parques y sus plazas
llenas de luz en las mañanas ebrias.
Sentir el movimiento de las hojas
dentro de un aire inmóvil, circular.
Ver el destello de las aguas
de un río que discurre sin principio ni fin.
Ignorar lo que sé,
pensar que ya no existo.

Unghiuri moarte

I

*Să trăiesc în latura cealaltă a poemului
și nu în realitate, care este reflexul său.*

*Să traversez aceste căi
ce se află de cealaltă latură a vieții.*

*Să privesc parcurile și piețele sale,
pline de lumină în beția dimineților.*

*Să simt zbuciumul frunzelor
într-un aer nemișcat, circular.*

*Să văd străfulgerarea apelor
unui râu ce curge fără început nici sfârșit.*

*Să ignor ceea ce știu,
să cuget că nu mai exist.*

II

Vivir la vida del poema,
resbalar por su voz,
por su respiración,
por su saliva.
Sentir la tinta
llegar a su raíz originaria,
escuchar el sonido de sus velas,
oler el perfume de su vegetación,
sumergirse en sus sonos,
sus latidos, sus algas,
saber lo que pasó,
lo que no pudo ser,
lo que no ha sido.

II

*A trăi viața poemului,
a luneca pe glasul său,
pe respirația sa,
pe saliva sa.*

*A simți cum cerneala
ajunge la rădăcina sa originară,
a-i asculta vibrația pânzelor,
a mirosi parfumul vegetației sale,
a te scufunda în sunetele sale,
în bătăile inimii sale, în algele sale,
a ști ce s-a dus,
ce nu a putut fi,
ce nu a fost.*

Pero saberlo como fue:
libre de los confusos pliegues
del lenguaje, de la cultura,
de las estatuas.
Libre de todo.
Libre, sobre todo, de mí.
Donde no existan
ni signos ni palabras.
Donde no exista nada.
Donde sólo la nada
sea el idioma de Dios.

*Dar știindu-l cum a fost:
liber de fățarniciile confuze
ale limbajului, ale culturii,
ale statuilor.
Liber de orice.
Liber, mai cu seamă, de mine.
Unde nu există
nici semne, nici cuvinte.
Unde nu există nimic.
Unde numai nimicul
să fie idiomul lui Dumnezeu.*

III

En esa nada pura
donde vive el poema
estar como de tránsito,
de viaje, de fiesta, de visita.
Estar como de paso
como se está en el yo.
Vivir en el poema
el otro lado del poema.
Vivir la vida del poema
en el continuo tránsito del yo.

III

*În acel neant pur
unde trăiește poemul
să fii ca în tranzit,
ca într-o călătorie,
ca într-o sărbătoare,
ca într-o vizită.
Să fii ca în trecere,
așa cum și ești în propriul eu.
Să trăiești, în poem,
cealaltă latură a poemului.
Să trăiești viața poemului
în trecerea neîntreruptă a eului.*

Una cita con Rembrandt

Comienzo la penumbra, pero ya me la sé.
Todo inicio en el fondo está hecho de pausas -
también ésta que ahora soy aquí
mientras el árbol mira cómo le caen las hojas
y el agua de la orilla no es la orilla ni el mar
sino otra agua que no está en esta orilla
y que no estuvo nunca tampoco en este mar
que acaso es otro tiempo que yo tampoco he visto
y que reaparece ahora en esta pausa,
en la que todo acaba por transparentarse
o interrumpirse, reiniciarse o desaparecer

O întâlnire cu Rembrandt

*Dau început penumbrei. Cât de bine mi-o știi!
În fond, orice-nceput e-o sumă de răgazuri –
acesta chiar: că sunt acum aici,
în vreme ce copacul privește cum frunzele îi cad
și apa de la țârm nu-i țârmul, și nici marea,
ci-o altă apă, care nu bate-n acest țârm
și nici n-a fost vreodată în sânul mării,
care poate-i alt timp, neviețuit de mine,
ce se ivește iarăși, în pauza aceasta,
când totul redevine transparent
ori se-nterupe, reîncepe sau dispare,*

como yo mismo aquí siendo a la vez
la pausa, el mar, el agua, la penumbra,
siendo y no siendo todo eso a la vez,
siendo mi propia sensación de nada
y viéndome en sus luces hundirme
 como un bulto
en un lienzo de sombras,
en el que una figura inicia su morir
 y en su fondo se salva
en un tiempo sin tiempo que ocurre más allá:
que le sucede a otro que cree que es ahora yo
como yo mismo creo que soy él
y que él, y no yo, es quien comienza
esta ficción del yo, esta pausa,
este mar, esta penumbra.

*asemeni mie, eu însumi fiind aici, deopotrivă,
pauza, marea, apa, penumbra,
fiind și nefiind toate acestea deodată,
fiind propria mea senzație de nimic
și văzându-mă cum mă scufund în luminile sale,
ca un contur
pe o pânză de umbre,
acolo unde un chip își inițiază moartea
și de fapt se salvează
într-un timp fără timp, întâmplat undeva departe,
nu se știe unde:
care îi urmează altuia, ce crede că acum
e totuna cu mine,
așa cum eu însumi cred că sunt el
și că el, nu eu, este cel care declanșează
această ficțiune a eului, această pauză,
această mare, această penumbră.*

Plaza de San Pedro en Faro

A Manuela y Nuno Judice

En esta plaza de San Pedro en Faro llueve
no se sabe si flores o si pájaros.
Junio extiende su tinta sobre el suelo
como la sombra el sol en el espacio
y la muerte aparece en la penumbra
como el óxido en las cadenas de los barcos.
Flota en un ritmo lento la mañana
mientras todo se va emborronando:
esta visión del día es otro día,
y este ahora borroso antes fue claro.

Piața San Pedro en Faro

Manuelei și lui Nuno Judice

*În această piață San Pedro en Faro plouă,
nu se știe: cu flori sau cu păsări.
Iunie își întinde cerneala pe sol
precum soarele umbra în spațiu
și moartea apare în penumbră
aidoma oxidului în lanțurile bărcilor.
Plutește în ritm lent dimineața
în timp ce totul pare un desen grăbit:
această viziune a zilei este o altă zi
și acest acum mâzgălit a fost clar mai înainte.*

Desaparece todo lo que veo:
se abisma en la región de lo lejano
y yo me voy quedando en esta plaza
como un lento jardín difuminado
donde podré perderme o me he perdido,
donde podré buscarme y ser hallado
no en este lado de la plaza, no – en otro
como el líquido vuelo de los pájaros
que se beben la tinta de la tarde
y atraviesan sus sombras muy despacio.

*Dispare tot ce văd:
se scufundă în ținutul depărtării
și eu rămân în această piață
ca într-o lentă, estompată grădină
unde mă voi putea pierde sau m-am pierdut,
unde mă voi putea căuta și voi fi găsit
nu în latura aceasta a pieții, nu – în cealaltă
ca zborul lichid al păsărilor
ce beau cerneala serii
și-i traversează umbrele foarte încet.*

Como ellos en mí, así atardezco
en esta plaza de San Pedro en Faro:
cuando vuelva la luz seremos sólo,
como estas flores y como estos pájaros,
una lluvia de nácar violeta
en esta plaza de San Pedro en Faro.

*Precum ele în mine, așa întârzii
în această piață San Pedro en Faro:
când se va întoarce lumina, vom fi,
ca florile acestea și ca păsările acestea,
doar o ploaie violetă de sidef
în piața San Pedro en Faro.*

Palomas y palabras

Vinieron a la vez
palomas y palabras.
Vinieron en el leve
revuelo de sus alas.
Vinieron confundidas
de país o de mapa.
Vinieron y volvieron
a su difusa nada.
Breves como su voz,
limpias como su habla,
vinieron hasta mí
palomas en palabras.

Porumbei și cuvinte

*Au venit în același timp
porumbei și cuvinte.*

*Au venit în ușoara
zbatere a aripilor lor.*

*Au venit nesiguri
de țară sau hartă.*

*Au venit și s-au întors
la nimicul lor difuz.*

*Efemeri ca vocea lor,
curați ca vorbirea lor,
au venit la mine
porumbei în cuvinte.*

Disueltas en la luz,
incisas en el agua,
quietas dentro del aire,
su ser me respiraba.
Ellas eran la tinta.
Yo era la página.
Este papel dibuja
su zureo en las ramas.
Este papel escribe
su dulce sombra amarga.
Ahora que ya no hay
palomas ni palabras.
Ahora que ya no oigo
sus sonos ni sus alas.

*Dizolvați în lumină,
incizați în apă,
destinși în văzduh,
ființa lor mă respira.
Ei erau cerneala.
Eu eram pagina.
Această hârtie reproduce
gânguritul lor în ramuri.
Pe această hârtie s-a scris
umbra lor dulce amară.
Acum, că nu mai există
nici porumbei, nici cuvinte.
Acum, că nu mai aud
nici sunetele unora, nici aripile celorlalți.*

Ahora que ya no vuelan
entre sí enredadas.

Ahora que ya no veo
su nácar en la escarcha.

Ahora que no me llegan
sus lentas voces largas.

Ahora que el espacio
ya no me las irradia.

Ahora, sí, ahora
palomas son palabras.

No antes: sólo ahora
son ellas en su nada
palabras y palomas,
palomas y palabras

*Acum, că nu mai zboară
amestecându-se.*

*Acum, că nu le mai văd
sideful în brumă.*

*Acum, că nu vin la mine
vocile lor lente prelungi.*

*Acum, că spațiul
nu mi-i mai iradiază.*

*Acum, da, acum
porumbeii sunt cuvinte.*

*Nu înainte: doar acum
sunt în neantul lor
cuvinte și porumbei,
porumbei și cuvinte.*

Meránides el frigio

Meránides el frigio
miraba el brillo de los caballos tracios
perlados por el metálico rocío de la sal.
La luz del mediodía coronaba sus crines
y el curso de sus venas tatuaba sus patas.
Parecían estatuas de bronce
y Meránides el frigio los miraba
como si en ellos no hubiera ya nada animal.
Por un momento pensó que no eran animales
ni estatuas de bronce sino dioses
y sintió su galope y vio cómo sus cascos
golpeaban el suelo, y una nube de polvo
nublaba su visión.

Meránides frigianul

Meránides frigianul

*contempla strălucirea cailor traci
perlați de roua metalică a sării.*

*Lumina amiezii le încununa coamele
iar cursul venelor le tatua picioarele.*

Păreau statui de bronz

și Meránides frigianul îi privea

ca și cum nu ar mai ar fi fost nimic animalic în ei.

*Pentru o clipă gândi că de fapt nu erau animale
nici statui de bronz, ci zei*

și le simți galopul și văzu cum copitele lor

loveau pământul, și un nor de pulbere

îi întuneca priveliștea.

Supo que habían ascendido hacia el cielo
y que eran transparentes y azules como el aire,
y que nunca ya nadie los vería
como él, a la luz de aquel eterno mediodía,
fundidos en la luz y el aire para siempre,
los vio.

La vida está hecha de instantes
como el de Meránides el frigio,
en los que los dioses nos revelan,
más que la belleza, el carácter fugaz
de su visión.

Saber que las imágenes existen
ocultas en los pliegues de las cosas
y que sus símbolos traducen,
unas veces, la luz y, otras, la oscuridad.

*Știu că se înălțaseră la cer,
că erau transparentți și albaștri ca aerul
și că nimeni nu-i va mai vedea vreodată
cum i-a văzut el, în lumina acelei amieze eterne:
topiți, pentru totdeauna, în lumină și-n văzduh.
Viața este făcută din momente
precum acela al lui Meránides frigianul,
momente în care zeii ne descoperă,
mai mult decât frumusețea, natura trecătoare
a nălucirii lor.*

*Știm că imaginile există
ascunse în faldurile lucrurilor
și că simbolurile lor traduc,
uneori, lumină, alteori întuneric.*

Y que nosotros vivimos siempre
del lado de la sombra y que lo que nos llega
son los restos, los flecos, los despojos
que nos arroja, a modo de limosna,
la bondad o el descuido de algún dios.

Eso es lo único propio que poseemos:
aquello que los dioses, en su olvido calmo,
nos han querido dar.

Veamos, pues, las cosas
como vio sus caballos Meránides el frigio
y ascendamos como ellos: estatuas de bronce
fundidas para siempre en un aire sin tiempo
transparente y azul.

*Și că trăim mereu
de partea umbrei și că ceea ce ajunge la noi
sunt rămășițele, franjurii, fărâmele,
pe care ni le aruncă, în chip de milostenie,
bunătatea sau nepăsarea vreunui zeu.
Aceasta este singura noastră avuție:
ceea ce zeii, în uitarea lor calmă,
au binevoit să ne dea.
Să vedem, așadar, lucrurile
cum și-a văzut caii Meránides frigianul
și să ne înălțăm aidoma lor: statui de bronz
topite pentru totdeauna într-un văzduh fără timp
transparent și albastru.*

Convento de las dueñas

A Federico Ordiñana

El oscuro silencio tallado sobre el tacto
golpea sin tocar la luz de esta materia,
de esta altura perdida persiguiendo
la eternidad donada a sus figuras.

Un sosiego perenne asciende hasta la música,
difumina los ecos sonoros del espacio
y pulsa, impele, domeña, geometriza
la mágica sorpresa del aire en surtidores,

Mănăstirea doamnelor

Lui Federico Ordiñana

*Tăcerea obscură încrustată-n simțuri
lovește fără s-o atingă lumina acestei materii,
urmărind de la acea înălțime pierdută
eternitatea dăruită figurilor sale.*

*Un calm peren urcă-nspre muzică,
estompează ecourile sonore ale spațiului
și atinge, impulsionează, supune, geometrizează
surpriza magică a aerului în arteziene,*

Infiel al arbotante, a la jamba convexa,
al ritmo que la mano con claridad impone,
deja un aliento verde para llegar al sueño,
al éxtasis que crece desde la piedra en fuga.

Y queda un resplandor, una callada imagen,
un fragmento de tiempo que impreciso se ahonda
y nunca más se ha sido: se está siendo
porque en su dimensión la forma dura.

*Infidel contrafortului, stâlpului convex,
ritmului pe care mâna îl impune cu limpezime,
lasă un suflu verde pentru a ajunge la vis,
la extazul ce crește din piatra fugară.*

*Și rămâne o strălucire, o imagine tăcută,
un fragment de timp ce se-adâncește imprecis
și niciodată
nu și-a mai fost:
își este fiind,
deoarece în dimensiunea sa durează forma.*

*Impresión de uno mismo a los LX años
de su edad*

A los diez años
la vida
me parecía
pesada como un párpado.

A los veinte,
vegetal
como un fruto
entrevisto en un sueño.

***Impresia cuiva la cei LX de ani
ai vârstei sale***

*La zece ani
viața
îmi părea
grea ca o pleoapă.*

*La douăzeci,
vegetală
aidoma unui fruct
întrezărit în vis.*

A los treinta
sentía
la caricia del fuego
que habita en su interior
y el suave veneno
que envuelve lo terrestre.

A los cuarenta
todo empezó a des-ser.

*La treizeci
simțeam
mângâierea focului
ce locuiește în lăuntrul ei
și veninul suav
ce înfășoară tot ce-i pământesc.*

*La patruzeci
totul începu a nu fi.*

Desde entonces
casi he dejado de existir.
La sombra es la rima
que siempre me acompaña.
Mi cuerpo, la estrofa que ella escribe.
Y su ilegible texto,
Mi cada vez más borroso yo.

¿Qué es lo que queda entonces
debajo del no-ser?

Sólo esta sucia sensación de nada.

*De atunci
aproape că am încetat să exist.
Umbra este rima
ce mă însoțește mereu.
Trupul meu, strofa pe care ea o scrie.
Și ilizibilu-i text,
eul meu tot mai indescifrabil.*

*Ce rămâne atunci,
sub a nu fi?*

Numai această impură senzație de nimic.

Biografia

Mi ayer son algas de pasión,
luces de espuma.

Y una arena insaciable que devora
los cuerpos submarinos.

Un cielo blando donde beben
las palomas sin rumbo del estío.

Biografie

*Ziua mea de ieri? Algele pasiunii,
luciri de spumă.*

*Și un nisip nesățios ce devoră
corpuri subacvatice.*

*Un cer suav din care beau
porumbeii lipsiți de țel și direcție ai verii.*

ÍNDICE – CUPRINS

- 5 | *UN TITAN* (Eugen Dorcescu)
- 10 | Ritornello/ *Ritornello* | 11
- 12 | Silencio/ *Tăcere* | 13
- 14 | Naturaleza/ *Natura* | 15
- 16 | Grafemas/ *Grafeme* | 17
- 20 | Hacia la página/ *Spre pagină* | 21
- 22 | Ipsa, sed altera; altera, sed ipsa/
Ipsa, sed altera; altera, sed ipsa | 23
- 24 | Bampo/ *Bampo* | 25
- 26 | El corazón del agua/ *Inima apei* | 27
- 28 | Daimon Atopon/ *Daimon Atopon* | 29
- 38 | Interiores/ *Interioare* | 39

- 40 | Hypnos y Thanatos/ *Hypnos și Thanatos* | 41
- 44 | Música de agua/ *Muzica apei* | 45
- 46 | Espejo/ *Oglindă* | 47
- 48 | La tierra de la noche/ *Tărâmul nopții* | 49
- 52 | Ángulos muertos/ *Unghiuri moarte* | 53
- 60 | Una cita con Rembrandt/
O întâlnire cu Rembrandt | 61
- 64 | Plaza de San Pedro en Faro/
Piața San Pedro en Faro | 65
- 70 | Palomas y palabras/ *Porumbei și cuvinte* | 71
- 76 | Meránides el frigio/ *Meránides frigianul* | 77
- 82 | Convento de las dueñas/ *Mănăstirea doamnelor* | 83
- 86 | Impresión de uno mismo a los LX años de su edad/
Impresia cuiva la cei LX de ani ai vârstei sale | 87
- 92 | Biografía/ *Biografie* | 93

Personalitate uriașă, de factură renescentistă, JAIME SILES (n. Valencia, 1951) este profesor, om de știință, poet, eseist, traducător, foarte bine cunoscut și recunoscut în lumea literar-artistică și academică din Europa și dincolo de granițele ei. Poezia sa, de un extraordinar rafinament al expresiei, explorează acele adâncimi ale Ființei unde impermanența și dihotomiile se sting și unde eului i se revelează esența, altfel spus: grandoarea indicibilă și neclintită a Vacuității (sp. *Nada*) .

EUGEN DORCESCU

ISBN 978-606-32-1311-3